

Kapitola čtvrtá

Doktor Živago blues

Rozbij si držku, vykrvácej, umrzni, Živago, a koule ať ti sežerou vlci a hypnotika ať tě rozleptají v apatického dementa se slinou u rtu, se soplem pod nosem, kdo jsem, kdo nejsem, klidně to vyklid', my tě nepotřebujeme, na každém rohu nezámjem a kletba, Kainovo znamení, nic pro básníky a romantiky, život jako trend určovaný masovými médii, forma je obsahem obsahu a daní z obratu, daní z potratu, nemysli na to, nebo myslí, jak chceš..., viděl jsem největší idioty své generace zasedat ve správních radách bank a pojišťoven, viděl jsem největší kretény své generace řídit se mrtvými večerními městy za kouřovými okny smrtonosných džípů, viděl jsem největší blbce své generace ve smutných bistroch postmoderního světa s tlapami na stehnech silikonových přízraků, ve světě, kde vlahky páraly mlhu ocelových rán a přízraky šedi plavaly v kalužích elektronické pavučiny...

Sny na konci rána, vata probouzení. Ozve se telefon a Doktor si přetáhne peřinu přes hlavu. Barbora zvedá sluchátko. Volá jejich dcera Katka odněkud ze Záhřebu, Temešváru nebo z Pešti. Brzy se vrátí. Někdo ji pustil k telefonu v bytě, kde byla na mejdanu. Doktor to vidí pod svou peřinou, celý ten svrab a smrad situace a patetickou mezinárodní kocovinu.

Probouzení. – Pozdravuje tě, řekla Barbora a zalezla zpátky pod peřinu. Doktor něco zamručel a bylo mu to jasné, všechno mu bylo jasné, vztahy, dospělé dcery otce už nepotřebují, dospělí synové nepřestanou hledat, ale otce stejně nikdy nenajdou, dospělí otcové přestanou hledat své otce a přestanou potřebovat své syny a dcery. – Nejpozději za týden se vrátí, řekla Barbora a pokoušela se ještě usnout, ale telefon zazvonil znovu, tak znovu vstala. Tentokrát ale volala moderátorka Olina z Rádia. Její kolega Oleš nepřišel na směnu. Olina měla být za půl hodiny se psem na operačním sále veterinární nemocnice. – Do prdele, řekl Doktor. Doplazil se k mobilu a zavolał Olešovi. Dovolal se do jeho hlasové schránky. Zopakoval první hlasitá slova toho dne a začal se oblékat. Nemohl se probrat. Dávka hypnotik, kterou vzal uprostřed noci, ještě nepřestala působit.

U benzinky vyhrávaly monotónní ohlupující *duc-duc* rytmy konkurenčního rádia. Zato tu měli levnější benzin. – Vám se to líbí, co tady hraje? zeptal se starší ženy u pokladny. Nějak nepochopila, na co se ptá. Doktor dál nepokračoval. Znovu si řekl, že by měl personálu darovat trička nebo hodinky nebo čepice s logem jejich Rádia a požádat je, jestli by nepřeladili, a znovu si uvědomil, že by jeho soukromá iniciativa byla úplně zbytečná. My jsme rockoví, my jsme světoví, rockoví světoví intoši, jediné rockové rádio široko daleko, ale vždycky se někdo najde... Je to jenom obchod, nebo hra. Každý obchod je hra. Viděl jsem největší kretény své generace... Miláčku, umřeme v zapomnění se sbírkou „angličáků“ nebo známek, v panelových hrobkách, přiopílí ztuhneme mrazem u plotů, za kterými budou tančit slepice svoje *duc-duc* rytmy, a smrt bude mít tvé oči a vlasy té druhé a prsa té třetí a *sukni krátkou a úsměv široký*, jak zpívá *Vlasta Redl*, a Oleš to pořád nebere... Beina mladší dcera jednou domů přinesla opuštěné kotě. Bea

jí samozřejmě dovolila, že si může kotě nechat, ale poslala ji k veterináři, který kotě naočkoval proti vzteklině, a možná mu dal ještě i jiná séra a vakcíny. Bea to pochopitelně zaplatila. Druhý den ráno se kotě nažralo a chtělo ven. Pustili ho. Potom už ho nikdy neviděli.

Doktor pospíchal. Vzduch nad asfaltkou byl už po ránu psychedelicky rozvlněný horkem. Petr ve zprávách předpovídal další tropický den. Doktor si vzpomněl na svou mladší dceru. Vzpomínal, kolik jí bylo, když se stěhovali ze Zlína. Chodit uměla. Uměla taky mluvit. Klidné, vděčné, milé děcko. *You are big girl now*, řekl si Doktor v duchu. Mohla to být první věta jeho imaginárního dopisu. *Odpusť mi, že jsem ti věnoval tak málo času. Pořád jsem někde chlastal, nebo se pokoušel stát se nesmrtelným, pořád jsem byl na tom nesprávném místě...* Vyjel z lesa nad Mladcovou. Zlín pod ním byl zahalený v lehkém závoji oparu. Cihly a okna. Parky a náměstí. Zelená a cihlová červeň. Brutální beton a neomítnuté cihly. Cvrkot trolejbusů, šumění aut, světla a lidé na křižovatkách.

Oleš dorazil o půl hodiny později, než měl. Doktor se snažil být klidný. Nekřičel, suše konstatoval. Dal Olešovi pětistovku pokuty, ale celý den ho to mrzelo. V regionální příloze velkého deníku kritizovali jejich Rádio za špatnou propagaci koncertu, který pořádali před několika dny. A den v podobném stylu pokračoval dál. Nějaký cvok mu volal a nabízel svůj jedinečný pořad. Další exot s nepřeslechnutelnou vadou řeči se chtěl stát moderátorem. Zrovna ve chvíli, kdy se chystali omezit počet nočních a víkendových moderátorů. – Udělej to nějak diplomaticky, řekl mu Marpáš. Všechno jede dál. Rádio je nejrychlejší médium. Noviny žijí den, týdeníky do konce týdne, zpráva v rádiu umírá v okamžiku odvysílání. Doktor si znovu vzpomněl na Alenu. Měl by jí zavolat nebo napsat. Zavolala mu Bea z Německa. Už se na něho těší. Vrátil se v sobo-

tu nebo v neděli. V pondělí se můžou vidět. A nejen vidět. Samozřejmě, říká Doktor a taky se těší a zároveň má strach z dalších komplikací a nejistot. Cesta by byla nejjednodušší řešení, říká si. Někam vypadnout. Hodně daleko a na hodně dlouho.

Kdybych v sobě našel energii a odvalu, jel bych do Polska, napadne ho. Do nějakého města. Polského. Nejlíp do nějakého polského města v Polsku. Měl bych pokoj ve starém hotelu. Starý pokoj ve starém hotelu. Zařízení ze starých časů. Odrbané kachličky v koupelně. Na chodbě by se kdosi o cosi hádal. Samé š šč ž a žj ščžj, jak husy nebo ptáci, když mluví. Ze sute-rénu by bylo cítit pach zelí. Dole v recepci šero, směnárna, pohodlná plyšová křesla, nahořklý kouř z polských cigaret. Každá země má svoji specifickou vůni. Alespoň jsem si to kdysi myslel. Všecko se mění.

...Co bych v tom Polsku ale dělal? Probudil bych se a díval se z okna a možná si zapsal, co vidím, co mě zaujalo a na co myslím, a potom bych sešel dolů a nasnídal se, měl bych hodně času, jedl bych nejspíš vajíčka, i když bych měl chuť na koláčky a kávu, ale to by určitě neměli a jediné bezmasé ranní jídlo by byla vejce, a když bych dojedl, vydal bych se na prohlídku města, chodil bych dlouho a díval se a díval a poslouchal a možná bych měl s sebou diktafon, kdybych si nějaký nový koupil, protože ten můj starý milý Sony už dosloužil, tak na ten diktafon bych si dělal nákecy, takové drobné, aby mě nikdo neviděl, že mluvím do krabičky, a samozřejmě by se se mnou dávala do řeči spousta lidí, jak už jsem to v Polsku několikrát zažil, a samozřejmě by mně bylo smutno, protože bych tam byl sám, na ulicích by byli psi a holubi a prastaré baráky by potřebovaly nové fasády, obchody by potřebovaly jiné ceny, zastavil bych se možná v knihkupectví, abych zjistil, že trhu vládnou stejné šity jako u nás, jako všude, v hlavě bych

měl nějaký text, možná dopis, nějakou utkvělou myš Lenku, možná bych si představoval, co by se stalo, kdybych se oženil s nějakou konkrétní polskou dívkou, kterou bych někde zahlídl, přehrával bych si ten imaginární život, kde bysme bydleli, co bych dělal a tak, až bych se dostal přes děti k věku, který právě mám, a zase bych myslel na plynutí času, pak bych si nejspíš rozmluvil prohlídku galerie nebo jízdu lanovkou nebo návštěvu avantgardního kina nebo něčeho podobného, posadil bych se do parku, kdyby tam nějaký byl, určitě by tam byl, protože parky jsou všude, seděl bych v parku a četl si třeba a díval se a mhouřil oči do slunce a velké pravdy by se mi zjevily, velké absolutní pravdy o životě by se mi nafoukly v mozku a zase splaskly, měl bych hlad a chuť na všechny ty vůně a jídla, na pečené klobásy a kuřata a kyselé okurky a feferony a různé jiné pouliční rychlovky, všechny masité, měl bych chuť na vodku a na pivo wyborove, měl bych chuť splynout s tím městem, splynout s jeho životem, chtěl bych být jako všichni kolem, a nemohl se zbavit pocitu cizince. A nemohl se zbavit pocitu cizince...

Kdybys tam jela se mnou, koupil bych ti možná od nějaké strašně staré polské vesničanky na trhu narcisy a ona by znamenala něco o tom, že je pěkné, když otcové kupují svým dcerám květiny, my bysme jí samozřejmě nerozuměli, tak bysme se jenom usmívali a pokyvovali hlavami a ona, povzbuzená, by pokračovala v monologu, panstwo a proše a dženkujem by litalo vzduchem, nabízela by další zboží, další služby, ale my bysme děkovali a šli pryč a možná někde na náměstí by hráli Peruánci a ve vzduchu voněl popkorn a jaro...

Den se rozpouští jak cukr v kávě, aniž by po něm zůstala nějaká chuť. Doktor se chystá domů a nedokáže si vzpomenout na nic konkrétního, na nic opravdu podstatného. Údržba běžného provozu. Den končí jak každá rádiová zpráva.

Doktor přijel domů nezvykle brzy. Barbora ještě pracovala. Pustil ven kocoura, který se rozhlédl a rychle zmizel kdesi v hustých křovinách. Doktor se svlékl do naha a natáhl se na rohož, kterou si rozložil na pečlivě sestříhaném trávníku za domem. Prsty se dotýkal stébel trávy. Zavřel oči. Cítil, jak jím prostupuje slunce. Žádné myšlenky, všechno bylo tajemné. Nasadil si brýle a chvíli pozoroval mraky. *V modravém blankytu bělavé páry hynou...* To je dokonalé a přesné, říkal si. *Truchlenci...* Skvělé, říkal si. Přijela Barbora. Pozdravila ho a zeptala se, jak to, že je tak brzy doma. – Přijel jsem dřív, řekl. Co jí měl říct? Zavřel oči. Za velkými prosklenými dveřmi slyšel kroky jejích bosých chodidel na prkenné podlaze hlavního pokoje. Tam a sem a zpátky a tam. Dokázal si představit, kam zrovna jde, co dělá, kam míří, co bude dělat, co bude dělat potom, dokázal odhadnout, kdy se ho zeptá, jestli bude chtít něco k jídlu. Barbora to dokázala taky. Věděla, co jí odpoví. *Něco malého*, řekne jí, a když bude mít dobrou náladu, což většinou nemívá, řekne, že chce *něco malého*, a aby toho bylo hrozně moc, a když mu dá něco malého, třikrát si přidá a potom bude skuhrat, že se přejedl. Doktor věděl, že to Barbora dokáže taky. Vzpomněl si na dobu, kdy dostudovali a ona se nastěhovala k němu do bytu na Sadové. Společné zařizování, nákupy, víkendy s přáteli na horách, oslavy každého svátku, oslavy každého dne. Všichni byli tenkrát jejich přátelé. Někdy nechtěli nikoho vidět a celé dny zůstávali v posteli. Láska, italské víno Ruffino v opletených baňatých lahvích, očka, černý kaviár, ruský sekt nebo topinky s česnekem, tvarůžky a pivo... Všichni byli tenkrát jejich přátelé. Teď, když nežili zrovna v harmonii, měl Doktor pocit, že se od nich všichni jejich přátelé odtáhli. Barbora vyšla ven a začala se věnovat svým květinám. Na sobě měla černé tričko bez rukávů a černé kalhotky. Doktora napadlo zvednout se a přitisknout se k jejímu horké-

mu tělu, ale neudělal to. Mezi nimi stálo něco nevyřčeného. Něco, co se nedalo překonat. Alespoň si myslel, že se to nedá překonat. Nechtěl jí ubližovat, ale nedokázal jí neubližovat. Pozoroval, jak nabírá z pytle rašelínu.

Barbora mu připravila zeleninový salát se sýrem a s topinkami. Jedl u stolku před televizí. Barbora večeřela u velkého jídelního stolu několik metrů od něho. Jídlo k televiznímu zpravodajství, relaxace u katastrof a skandálů, studené pivo a potom ještě jedno. Byl tropický den. Doktor měl chuť ještě na další. Další už měl zakázáno. Zakázáno měl vlastně i to druhé. No a co? Nasedl do auta a odjel do Holešova. Před hospodami seděli muži a dívky a ženy a mladíci a pili pivo a na všechno se snášel soumrak letního dne. Somrák soumrak, říkal si Doktor. Všechno bylo v tu chvíli na moment jasné. Všechno bylo dáno.

Vypil třetí a šel si lehnout. Nepočítal s tím, že by v tom horku ihned usnul. Krabičku s hypnotiky měl na dosah. Barbora měla puštěnou hudbu a cvičila. Doktor se potil. Pokusil se chronologicky navázat na vzpomínky ze včerejška a pokračovat v úklidu. Došel se někam před Vánoce toho roku, co měl obchod na korze.

Blížily se Vánoce... Lidé najednou čekali v řadě, až jim zabalí knížky. V obchodě jich bylo možná padesát najednou a Doktor se celý den nehnul od kasy, balil, počítal, vracel peníze, vybíhal do patra k telefonu, tržba byla desetkrát vyšší než ve všední dny a Doktor byl unavený a patetický a poetický z té vánoční únavy, budil se brzy ráno znovu připravený pokračovat, vznášel se nad obchodem, lítal obchodem, byl všude, všudypřítomný, rozpuštěný...

...A lidé přicházeli a bylo jich pořád víc, vánoční zákazníci, vánočníci, mrzlo, nad regály jsem musel nalepit nápisy: PROSÍM, NELISTUJTE V KNIHÁCH V RUKAVICÍCH, to jsem tam napsal, protože mi to vadilo, ale jinak jsem ke všem spíš cítil

soucít, byl jsem rád, že přišli... Přišli skejtáci, barevné vlasy, náušnice, čepice do očí, vytahané bundy, gatě tak široké a rozlehlé, že by do nich klidně schovali čtyři díly Ottova naučného slovníku, a jejich šéf byl o dost starší, takový ten typ madrfakra, který by před převratem mohl klidně dělat pionýrského vedoucího, teď měl kolem sebe mladší skejtáky a všichni ho poslouchali, vždycky někde něco nalistoval, luskl prsty a všichni se shromáždili a hleděli mu přes rameno a pokyvovali hlavama jako že ano, že to je ono, byli tam dlouho a já jsem je zpočátku podezíral, že chtějí něco šlohnout, ale potom za mnou přišel ten kápo a docela uctivě se zeptal, jestli máme *Jitro kouzelníků*, a o něco později se zase na něco zeptal a potom kluci listovali v poezii a kápo říkal jednomu mladšímu skejtákovi pořád dokola: *Takhle bys měl psát, takhle bys měl psát...*, jo, takhle bych měl psát, a další den přišli zas, další skejtáci a vánočníci a přišel jeden starý Žid, kterému jsem sháněl všechny ty židárny, a ten se zeptal: *Jak jdou kšefty?* Bylo to takové starosvětské, starodávné, příjemné, chybělo tomu třeba ještě oslovení, třeba pane Khon nebo pane Steinhammere nebo něco podobného, jak jdou kšefty, pane Thonet, na takovou otázku se snad ani nemůže říct, že kšefty jdou dobře, i když jdou, vždycky je to přece remíza, a pak přišli patnáctileté dívky a mladíci a nábožně listovali spisy *Kerouaca* a *Ferlinghettiho*, přišli kluci s dredy, kluci s copy a holohlavé holky a dlouhovlasé dívky a na sobě měli hadry ze sekáčů a náušnice v uších a v nosech a kdoví kde, probírali se náboženskou literaturou a new age a spirituálními záležitostmi a v batůžcích na zádech měli podomácku vypěstovanou trávu a v očích ten hrdý výraz, že ONI jsou na té SPRÁVNÉ CESTĚ, že ONI VĚDÍ, to byli HLEDAČI, hledači, co ještě nevěděli, že NIC nenajdou, hledači..., chvílemi jsem měl pocit, že jsou to všechno moje děti... A přišla žena-matka a v rukách držela *Káju Mařika* a ptala se mě, jestli

to ještě mladí čtou, a když ne, co bych teda doporučil její dvanáctileté dceři, a já, jak jsem tak byl v příjemném rauši ze všech těch lidí a knížek, jsem jí doporučil *Bukowského*, *Bukowského* jako ideální čtení pro dvanáctileté dívky, a ta paní hned koupila *Hollywood* a k tomu ještě něco jako *Trainspotting*, aby toho nebylo málo, a já jsem si říkal, že to tak budu dělat pořád, že budu lidem doporučovat už jenom to, co se mi líbí, a pak přišel borec, který si vybral knihy asi za šest tisíc a řekl, že je všecy chce, ale nemá peníze, a mně bylo jasné, že si žádné knížky nikdy nekoupí, ten exot měl vousy a cop a asi čtyřicet, vypadal, jako by zrovna projel starou *stojedničku* podél Pacifiku, a teď stál přede mnou a usmíval se, *víte, já nejsu opilý, jenom tak pořád vypadám*, řekl, na první pohled to byl cvok, měl s sebou psa, malou vesnickou fenku, a v plastovém sáčku měl krabici od bot a v ní živou korelu, živého papagája, na tu chudinu fenku, která se ve městě asi bála, mluvil ten kolík anglicky, *come here, sit down, shut up, be quiet* a tak, řekl mi, že bydlí na samotě, že je v invalidním důchodě, doma má všecy LP *Doors*, žena od něho utekla a před časem v noci ho napadl ožralý Rusák a asi by ho zabil, kdyby nezavolal policajty, říkal, že jeli androš, že trávu přestal kouřit před patnácti lety, a všecy knížky, co si vybral, byly beatnické a tulácké věci a *Leary* a *Nietzsche* a *Jung* a *Huxley*, a když mě nakonec požádal o navštívenku a dával si ji mezi doklady, měl tam v plastovém pouzdře fotku ženy a fotku malé holky, a já jsem mu všecko odpustil, a chvíli se mi zdálo, že svět je čitelný a jasný jak blues, a večery přicházely už odpoledne, rychle se stmívalo a za oknem se posunovala červená koncová světla aut, byly Vánoce a prodavači ze sousedství, co prodávali džínsy, procházeli přes náš obchod a spokojeně se usmívali...

Doktor se často bál, že dostane další ránu. Odněkud se mu utrhne kus krevní sraženiny a ucpe a zlikviduje mu dalších de-

set procent plic z těch padesáti fungujících. Deset, nebo pětadvacet, nebo se střela nezastaví v nekonečných komůrkách plic a pronikne až do srdce nebo do mozku a udělá z Doktora mrtvolu, nebo ochrnutého dementa, závislého na cizí pomoci. Báł se každý den aspoň chvíli.

Barbora se o něho taky bála. Teď ležela vedle něho, předstírala, že spí, a myslela na to, jestli se ještě stýká s Beou, přemýšlela o tom, jak to všechno skončí, jestli je opravdu takový blázen a hajzl a svině, když spolu přece žijí přes dvacet let a ona ho má v kůži a on ji a stačí si jenom *něco* pomyslet, aby na to hned přišel ten druhý, a v sexu jim to taky fungovalo, šlapalo to jak japonské stroje, Barbora ví, co sex pro Doktora znamená, pro ni nikdy až tolik neznamenal, přesto se s ním vždycky milovala ráda, vzpomíná, jak dlouho už spolu nespali, přisune se k němu, ale nic se neděje.

Taky Bea se o Doktora bála. Ani ona v tu chvíli nespala. Ležela na zádech v ložnici sestřina bytu v Landsbergu. Světla projíždějících aut tvořila na stropě pohyblivé obrazce. Bea se těšila na Doktora. Počítala dny, kdy se neviděli a kdy spolu nespali. Představovala si život, který by chtěla s Doktorem prožít. Odstěhovat se od Dušana, pronajmout si nějaký menší byt v centru nebo někde na sídlišti na kraji města. Mladší dcera by s ní šla ihned. Starší visela víc na otci. Několikrát Bee jasně naznačila, že se nikam stěhovat nemíní a nebude a zůstane s otcem. Nedokázal by se o ni postarat, nedokázal by jí připravit ani svačinu do školy, bylo by jí smutno, přišla by za mnou, říkala si Bea. Představovala si ten nový život. Doktor jezdí do Rádía, pracuje a večer se vrací, sedí spolu u stolu, večerí, povídají si o tom, co se za celý den stalo, potom Doktor něco píše a ona se stará o nádobí a o domácnost, vždycky to tak dělala, a potom jdou do postele a čtou si, ona *Ericu Jongovou* a on třeba *Singera* nebo *Toma Wolfa*, a potom se spolu milují, píchají,

jak říká, a pak se stulí k sobě a spí. Copak je to tak složité, být s někým, koho miluje? Konečně s někým, koho si může vážít a kdo si váží jí, je k ní pozorný a něžný a má ji taky rád. Ale- spoň říká, že ji miluje. Bea o tom někdy pochybuje. Jak dlou- ho to všechno ještě bude trvat? Proč je u své ženy, když miluje ji? Jak to všechno dopadne? Štěstí je tak jednoduché. Vzpome- ne si na to, kdy se poprvé potkali. Všecko si pamatuje. Úplně všechny detaily.

Potkali se kdysi na jaře, na tiskovce, kterou pořádali jeho vydavatelé s *Carolyn Cassady*. Setkali se vlastně už dřív. Když jí bylo sedmnáct a on vydal první knížku, napsala mu dopis. Viděla ho na několika čteních. Jednou jí dal růži, kterou do- stal od pořadatelů. Po tom, co málem umřel, spolu byli dva- krát na kávě. Povídali si. Teď seděla vedle něho a poslouchala vitální stařenku na pódiu. Carolyn byla manželkou *Neala Cas- sadyho*, legendárního Deana z Kerouacova *On the Road*.

Carolyn Cassady, paní, která píchala s Deanem a nějaký čas taky s Jackem Kerouacem. Zvláštní... *Paní, co šoustala s Kerou- acem*.

Ještě než beseda začala, představil americký redaktor Mat- thew Doktora Carolyn a řekl, že je *writer*, a ona udělala něco jako: Uúú... Měla modré oči a bílé vlasy, černé džínsy a černý svetr a vyzařovalo z ní smíření nebo poznání nebo moudrost. Během besedy vyjela asi tři deci vína a vykouřila tři cigarety. Bylo jí pětasedmdesát. A když se jí ptali, jestli se bojí smrti, řekla, že smrt neexistuje, že je jenom něco jako spánek, že jsme jako stromy v zimě. A když se jí ptali, jestli myslí na Dea- na, teda na Neala a na Jacka, tak se tak trochu smutně usmála a řekla: *All the time...*

Když tiskovka skončila, pozval Doktor Beu na kávu. Nedáv- no se vrátila ze služební cesty z Francie, ale ještě se nedokázala úplně vrátit do reality. Měla pocit, že její život je fádní

a prázdný, že začíná povolna umírat. Pila bílé víno. Bylo už teplo. Lidé za okny kavárny, slunce, čerstvé, světle zelené listí na probouzejících se stromech. Stromy na jaře. Doktor poznamenal, že minule nezačali zrovna nejlíp. Bea se usmála. – Taky mám ten pocit, řekla. Přitahovala ho. Když se setmělo, nasedli do auta a v jedné pusté a tiché ulici s rodinnými domky se pokusili začít znovu.

Bylo jaro a koncová světla kamionů lákala na cestu, kvetla řepka a svítila žlutě v neuvěřitelné jarní zeleni a Doktor se zase bál o svůj život. *Kerouac* umřel v sedmačtyřiceti a jemu bylo už skoro taky tolik a měl potíže s močením a vylučováním a jeho děda, který byl legionář v Rusku, mu říkal, aby nikdy neodbýval a nezanedbával čurání a kadění, nezadržovat, vždycky pravidelně a v hygieně pokud možno, říkal a potom umřel na rakovinu tlustého střeva, tak měl Doktor obavy. Kdo by neměl?

Baron – sám doma 1

Byl pátek večer. Baronův syn spal nebo aspoň ležel v posteli. Karla byla někde na tahu se svými italskými obchodními partnery. Baron nevěděl, co si o tom má myslet. Nedokázal se v poslední době ve svých citech orientovat. Karla i on měli své pracovní životy. Nedívali se na stejné filmy, neposlušovali stejnou muziku, nečetli žádné knížky. Společné měli účty, ložnici a občas nějaké jídlo. Když spolu mluvili, hovořili o penězích, o plánech, o konkrétních hmatatelných věcech. Žádné abstraktní sračky.

Baron si nedělal iluze. O ničem a o nikom. Svoje povolání bral jako svoje povolání. Žádná spravedlnost. Jenom zákony

a dobří nebo špatní advokáti. On se snažil být dobrý. Bylo lepší, když si lidé mysleli, že je svině, než aby si mysleli, že je idiot. Baron nebyl idiot. Nebyl ani svině. Natáčel si na video staré české filmy. *Plachta, Nový, Marvan, Mandlová, Baarová, Gollová, Ferbasová...* Jednoduché příběhy z doby, kdy, jak si Baron myslel, ještě existovaly nějaké hodnoty.

Baron ležel na koberci v pokoji vedle kreténa Čárlího a škralbal ho za ušima. Zvíře mělo zavřené oči. Baron se díval upřeně do rozsvícené žárovky lustru. Oči mu slzely. V pokoji byla puštěná televize. Nic už není jako dřív, napadlo ho. Mohlo to být motto taky jeho života. A mého konečně taky. Nic už nebylo jako dřív.

Vzpomněl si na svou dávnou milenkou Danicu. Kdysi v pubertě utekl Baron z domova od adoptivních rodičů. Potuloval se po Slovensku a snažil se najít svého biologického otce. Nebo matku. Našel Danicu a partu romských pubertáků. Kradli auta. Kradli vlastně všechno, co se dalo. Na jedné výpravě je překvapila policie. Danicu zatkli. Baron utekl. Několik dní se ukrýval u babičky své dívky. Romská babice hádala z ruky. Baronovi předpověděla úspěch v povolání, neúspěch v povolání, dostatek peněz, nedostatek peněz, šťastnou lásku, nešťastnou lásku a vážnou nemoc ve zralém věku. Baron si na to roky nevzpomněl. Až ten páteční večer. Ve zralém věku už byl. Potíže s prostatou měl taky. Mohla to být obyčejná hypertrofie, ale mohlo to být taky cokoli jiného. Co mohl vědět. Zvedl se, šel se vymočit. Když se vrátil do pokoje a natáhl se zpátky k Čárlímu, představoval si, jaký život asi prožila Danica. Myslel na Danicu a na tu předpovězenou šťastnou a nešťastnou lásku. Nic už nebylo jako dřív.

Karla v osidlech pokušení

Zatímco Baron myslel na Danicu a na svou prostatu, seděla Karla v italské restauraci hotelu Moskva ve Zlíně, pila chianti a flirtovala s Francem, Dinem a Enricem. Franco po ní vyloženež jel. Každých pár minut sundávala jeho ruku ze svého stehna. Taky Enrico se snažil. Sesunul se pod stůl a snažil se dostat kolenem mezi její kolena. Dino se věnoval Martině. Bylo dost pravděpodobné, že spolu skončí v posteli. Martina byla svobodná a nezávislá. Uměla skoro plynne italsky. Dokázala zacházet s PC, sčítat a násobit na kalkulačce a najít na mapě Evropy Itálii. V cestovní kanceláři Basta byla Karlina pravá ruka.

Pozornost obou mužů Karlu těšila. Už delší dobu měla pocit, že se s Baronem v poslední době odcizili. Když spolu mluvili, bavili se o penězích nebo o svých pracovních plánech. Společně měli účty, ložnici a občas nějaké jídlo. Nic už nebylo jako dřív. Karle bylo třicet čtyři. Něco se nenávratně ztrácelo a už nikdy se nemělo objevit. Klidně by šla s Francem do postele, ale dokázala si představit, jak by všechno vypadalo ráno. S cizím mužem v cizím pokoji. Kocovina, výčitky, pocity kurvy. Dokázala si představit všechny detaily. Konečně s Francem strávila před rokem noc v jednom hotelu na pobřeží. Řekli si, že v tom nebudou pokračovat. Teď měl ale dlaň na jejím stehně.

Baron – sám doma 2

Zazvoní telefon. Baron bere sluchátko. Myslí si, že volá Karla. Chce mít patřičný nadhled a odstup. Naladí se do polohy soudce, který soudí, ale neodsuzuje. Ale v telefonu se ozve jeho adoptivní otec. Ženu, která ho vychovávala jako matka,

odvezli do nemocnice. Její stav je vážný. – Mám přijet? ptá se Baron. Otec mu říká, aby nejezdil. Nemá to cenu. Dá mu vědět, až se dozví víc. Baron zavěsí. Vybaví se mu pár detailů z dětství. Prázdná tupá bolest kdesi v hlavě za očima.

Karla ve spárech osudu

Karla je opilá. Nasedá do Francova auta. Projíždějí nočním Zlínem. Franco zaparkuje v jakési špatně osvětlené pusté jednosměrce. Líbá ji, sahá jí na prsa, hladí ji po stehnech. Je něžný a pozorný. Polovině toho, co říká, Karla nerozumí, ale souhlasí, že půjde k němu na pokoj. Franco nastartuje a ostře vyrazí. Jede rychle a riskantně a v jedné zatáčce nezvládne řízení. Vyjede ze silnice. Snaží se vůz strhnout zpátky na vozovku, ale potom to vzdá a auto narazí na stožár pouličního osvětlení. Karlu bolí hrudník a hlava. Má strach. Franco se drží za břicho a naříká. Něco mumlá. Nerozumí mu. Franco vystupuje a prohlíží si auto. V rodinném domku poblíž místa nehody se rozsvítí světlo. Silueta za záclonou. Franco zkouší vůz nastartovat, ale po několika zbytečných pokusech oba vystoupí. Franco někomu někam volá mobilem.

Baronovy brány osudu

Cesty uvědomění procházejí bránami bolesti. Cesty bolesti procházejí bránami uvědomění. A tak dále. Karla sedí na gauči, oběma rukama si tiskne žebra pod levým prsem a vypráví Baronovi o divoké jízdě autem. O tom, co bylo předtím, se nezmíní. Baron navrhuje Karle vyšetření v nemocnici, ale ona o tom nechce ani slyšet. Bojí se. Neví přesně čeho. Prozrazení,

ostudy, odhalení jejího zranění, neodhalení jejího zranění.
– Zavolám Doktorovi a on všechno zařídí, nabízí Baron. Karla odmítá, ale Baron přece jenom Doktorovi zavolá.

– Měla by jet do špitálu, řekne Doktor, když mu vyličí, co se stalo.

– Řekni jí to sám, mně nevěří, říká Baron a podává sluchátko ženě.

Karla nechce sluchátko přijmout.

– Doktor říká, že bys měla jet do špitálu.

– Řekni mu, že to se mnou není tak strašné.

– Není to s ní prý tak strašné, řekne Baron do sluchátka.

– To nemůžeš vědět, řekne Doktor.

– To nemůžeš vědět, řekne Baron Karle.

– Nikdo nic nemůže vědět, prohlásí Karla.

– Kdoví, řekne Doktor.

– Pila jsem, oznámí Karla.

– Pila, řekne Baron Doktorovi.

– Nebudou jí zjišťovat alkohol v krvi. Udělají jenom pár vyšetření.

– Nebudou ti zjišťovat alkohol v krvi. Udělají jenom pár vyšetření, řekne Baron.

– Nechci, aby se to někdo dověděl, říká Karla.

– Nechce, aby se to někdo dověděl, řekne Baron.

– Nikdo se to nedozví. Řekne jim jenom své jméno, datum narození a bydliště. Jinak to bude úplně anonymní.

– Žertuješ? zeptá se Baron.

– Řekni jí, že nikdy nežertuji.

– To se neptá ona, ale já, řekne Baron.

Jsou čtyři ráno, když Karla s Baronem odjedou do zlínské nemocnice. Doktorův známý doktor je pošle na rentgen. RTG oddělení je v podzemí chirurgického pavilonu, který se přestavuje. Mrtvý prostor. Nikdo kromě nich tam není. Sedačky

potážené červeným plastem, kterým vyčuhuje molitan. Labo-
rant s těžkým ruským přízvukem v češtině žertuje s ženským
personálem. Čas plyne. Vše plyne. Prominentní pacienti čekají.
Nic už není jako dřív. Ani cesty uvědomění ani brány osudu.

Inženýr ve spiknutí snaživých amatérů

Bylo léto, hrdličky zpívaly svoje vyzývavé laskavé blues
a tráva nabrala ten nejsytější jarní odstín, ale Inženýr a jiní
muži všednosti to většinou nevnímali. Nebyl čas zpomalovat
a rozhlížet se kolem. Ceny surovin a pohonných hmot rostly.
Kupní schopnost obyvatel klesala. Koruna šla dolů. Zaměst-
nanci Navistavu se dožadovali výplaty. Dlužníci dluhů. Inže-
nér prodal starou cihelnu, vyplatil výplaty a uhradil nejnut-
nější dluhy. Měl jich hodně. Bylo lepší na ně nemyslet. Inženýr
se pohodlně natáhl v křesle. Po včerejší projížďce na kole měl
otlačený zadek a bolelo ho v zádech. Kdysi, před čtrnácti lety,
v éře joggingu, běhával v noci s Baronem a s Doktorem. Teď si
občas vyjel na kole. Nic už ale nebylo jako dřív. Měl problémy
v kopcích, při bočním větru, při protivětru a v bezvětrí. Stáva-
lo se mu, že se na svém drahém horském kole marně snažil
dostihnou nějakou tetu, která si v šátku a s igelitkou na řídít-
kách vyjela z Martinic do Zahnašovic. Na kole byl Inženýr
obyčejný amatér. Inženýr měl radši profesionály. Věděl, že od
amatérů se může dočkat čehokoliv. Amatérů se trochu bál.
Kam se podíval, byli samí amatéři. Celý postmoderní svět mu
připadal jako spiknutí snaživých amatérů.

Venku se chystalo k dešti. Inženýra vyrušil telefon. – Máš
moc práce? zeptala se ho žena.

– Jako vždycky, řekl Inženýr.

– Takže se nudíš...

– To se ptáš, nebo konstatuješ?

– To se ptáš, nebo to víš?

Lucie byla taky amatérka. Ve všem, co dělala. Pokoušet se ujet stáří na rotopedu mohl jenom amatér. Požádat Inženýra, aby podpořil potápějící se, neprosperující módní salon, mohla taky jenom ona.

– Je ekonomická recese, řekl jí, když mu o tom skvělém salonu řekla. Nekomentovala to.

– Víš, co to je ekonomická recese? zeptal se.

Lucie neodpověděla.

– Nejsme na tom tak dobře, abysme mohli vyhazovat prachy, pokračoval.

– Prosím tě..., řekla Lucie.

– Může se stát, že brzy nebudeme mít vůbec nic kromě tajného konta ve Švýcarsku, trochy zlata, nemovitostí a několika bezcenných cenných papírů.

– To se ti zdá málo? zeptala se.

Inženýr se na moment zamyslel. Kdyby řekl ano, mohl snadno sklouznout do zbytečné hádky. Kdyby řekl ne, dostal by se možná až tak daleko, že by musel ženě vysvětlit do detailů termín ekonomická recese. V konečném důsledku to vyšlo nastejno. Rozhodl se říct něco neutrálního. – Velkorysí jsou jenom blázni, prohlásil. Lucie mu řekla, že se z něho stal bezcitný, bezcharakterní sobec. Inženýr ženě připomněl, co všechno jí financuje. Potom sklouzli do dlouhé a zbytečné hádky, na jejímž konci Inženýr Lucii do detailů vysvětlil, co znamená termín ekonomická recese. Potom se Lucie rozplakala a zavěsila.

Inženýr upadl z ekonomické recese do normální deprese. Seděl za stolem své dřevem obložené kanceláře a snil o tom, že přijde o všechno. Zůstane mu jenom tajné švýcarské konto, trocha zlata a cary bezcenných cenných papírů. Odstěhuje se

někam na jih. Celý den bude sedět a hledět na moře a nějaká inteligentní, o několik generací mladší, jemu oddaná krasavi-
ce mu bude nosit daiquiri, ovoce a zmrzlinové poháry. Ale kdo
dokáže pochopit, tolerovat a doopravdy milovat stárnoucího
muže s několika ušmudlanými miliony? ptal se sám sebe
a sám si odpovídal. Nedokázala by to žádná z amatérek, které
znal.

Lucie zavolala znovu a řekla, že se možná chovala trochu
hystericky.

– Taky jsem to tak nemyslel. Promiň, Lucie, řekl Inženýr.

– Lucie... Kdysi jsi mi říkal miláčku a moje milá kundičko.

– Ale ne do telefonu a ne, když jsem pracoval, namítl Inže-
nér.

– Dřív ti to bylo jedno. Je mi smutno. Mám pocit, že o něco
přicházím. Taky jsme se už dlouho nemilovali...

– Naposledy předevířem. Včera jsi nebyla doma.

– Můžeš mi tak říct?

– Jak? zeptal se.

– Moje milá kundičko, řekla potichu.

– Moje milá kundičko, zamumlal Inženýr.

– Špatně tě slyším.

– Do prdele, Lucie, nevydírej. Chceš, aby to zdevalvovalo?

Lucie nechtěla, aby to zdevalvovalo, a zavěsila. Inženýr se
vrátil ke svým myšlenkám a představám o bankrotu, ale nedo-
kázal se už soustředit. Něco se ztratilo. Zavolal několika zná-
mým, zahrál si tři partie šachu s počítačem, dvakrát si švihnul
tetris. Potom už byl čas, aby se vypravil na schůzku s novým
investorem.

Inženýr přijel brzy domů. Pršelo. Déšť visel na stromech,
ležel na trávnicích. Nikde ani noha. Ptáci zalezlí v trní, psi
v boudách, kočky u kamen, obyvatelé Duboviny v garážích,
v dílnách a u televizorů. Lucie cvičila v jednom pokoji aerobic.

Veronika si v druhém pokoji hrála s barbínami. Inženýr by nejradši zalezl do postele a zůstal tam celý den, ale snažil se být vstřícný a pozitivní. Navrhl, aby jeli někam do hospody na dobrou večeři. Lucie se rozplakala. Chtěla k večeři udělat bifteky. Inženýr ji chvíli utěšoval, že to tak nemyslel, že jí jenom chtěl ulehčit práci. Potom toho nechal a přemýšlel, proč a kvůli komu to všechno vlastně dělá. Myslel na svobodu a venku pořád přšelo a Lucie se vysmrkala a omluvila se, že se chová taky hystericky, ale že si nemůže pomoci, protože má v poslední době pocit, že něco ztrácí, že něco není v pořádku a nemůže s tím nic udělat.

Večeřeli v mexické restauraci ve zlínském hotelu Moskva. Inženýr si dal dvě piva, předal klíče od auta ženě a objednal si tequilu. V préríi za okny pořád přšelo a on se najednou cítil mladý a šťastný. Pod stolem chytil Lucii za stehno a významně se na ni podíval. – Nepij tolik, řekla a on stáhl ruku, ale ten příjemný pocit úplně nezmizel. – No tak, Barbie..., řekl.

– Neříkej mi Barbie, řekla Barbie.

– Jé, maminka je Barbína, vstoupila do debaty malá Veronika.

Lucie se po Inženýrovi škaredě podívala. V préríi pořád přšelo.

Pilot se stará, Pilot má

Marcela se vrátila. Pilot to poznal podle typické vůně marihuany, která se šířila z jeho bytu celým podlažím. Potěšilo ho to víc, než čekal. Když vešel, objala ho a políbila. Všiml si, že má na krku nové korálky a v uších nové náušnice. Zaregistroval taky, že se asi pokusila v bytě uklidit. Vysypala popelníky, posbírala hrnky od káv a čajů a shromáždila je na kuchyňské

lince. Hromadu šatstva přemístila decentně ke zdi, z novin, časopisů a knížek postavila sloup, který se nebezpečně nakláněl. Taky v ledničce bylo dočista uklizeno. – Měla jsem šílený hlad, řekla na omluvu, když se Pilot pokusil najít něco k jídlu.

– Tys snědla i syrový celer? zeptal se.

Marcela přikývla.

– A kuřecí kosti, co jsem měl pro Ringoša?

– Taky, řekla. – A lahváče, cos tu měl, jsem vyměnila za trávu. Zlobíš se?

– Ale ne... Vykoupej se a zajdeme se najíst někam do hospody, řekl.

– Proč se mám vykoupat? Smrdím?

– Nesmrdíš. Prostě jsem si myslel, že by ti koupel udělala dobře, řekl.

– Koupel... Hovno... Jsem myslela, že budeš rád, když se vrátím...

– Jsem rád.

– Neříkáš to nijak přesvědčivě.

– Mluvíš jak nějaká zasraná manželka, řekl Pilot.

– Hovno.

– To už je lepší... Vykoupej se a zajdeme někam do hospody.

– Ty jsi fakt kretén. Konvenční, konformní...

Zastavil ji sloup knih a časopisů, který se sesunul k zemi.

– Čekám tě venku, řekl Pilot.

Marcela přišla v džínách a ve svetru. Všechny haleny a plan-davé hadry nechala doma. Vlasy si stáhla vzadu gumičkou. Pilota to skoro dojalo. Kdyby si vyndala kroužky z nosu, z obočí a ze spodního rtu, vypadala by jako normální konvenční mladá žena. – Moc ti to sluší, řekl jí.

– Kecáš, usmála se.

Večeřeli v restauraci Sokolský dům. Po pivu si Marcela ubalila joint a odskočila si zakouřit na dámský záchod. Když se vrátila, poručila si zmrzlinový pohár. Domů se vrátili před půlnocí. Pilot si nalil panáka a pustil CD *Moon harvest* od *Neila Younga*. Klidné, smířlivé šero. Marcela kouřila a popíjela zelený čaj. – Bylas s tím Petrem, s tím Indem? zeptal se Pilot.

– Vždyť je to jedno. Teď jsem tady. Teď je teď. Nic jiného kromě teď teď neexistuje.

– Jedině že by existovalo, poznamenal Pilot.

– Je zbytečné o tom všem mluvit, všechno jsou to jenom zasrané slova, to, co cítíš, je slovy stejně nesdělitelné, řekla.

Pilot to nekomentoval. Tvrdý alkohol na něho toho večera působil jako anestetikum. Únava a otupělost. – Příští týden by mohly být závody, řekl dívce.

– Fakt? Na čem se pojedete? zeptala se.

– Favority nebo fordky fiesty. Podle toho, jak se mi je podaří dát dohromady, řekl Pilot.

– Dost dobré, řekla a přisedla si k němu. Položila mu hlavu na rameno. Pilot ji pohladil po vlasech. – Tak mě vždycky hladila máma, řekla Marcela. Pilot posunul ruku někam k pasu dívky a pokračoval níž. – Dnes ne. Hlad mě jako máma, řekla.

– Chybělas mi, pošeptal jí někam do vlasů.

– To mi ještě nikdy nikdo v životě neřekl, pronesla potichu, přitulila se ještě víc a dala mu pusu. – Myslela jsem si, že jsi cynik, magor, zpiřar, starý děvkař, který chytá poslední vlak...

– To všechno jsem. A taky budu dědečkem, řekl Pilot.

– Fakt? Ty vole... Kdyby mě máma viděla, že se muchlám s dědečkem, zasmála se Marcela.

Pilot se zeptal, jak vlastně její matka zemřela. – Zabíla se. Spolykala nějaké prášky. Otec měl jinou ženskou. Našla jsem ji, když jsem se vrátila ze školy, řekla Marcela.

– Mělas ji ráda?

– Nevím... U nás to bylo divné. Nikdo nikdy nedával nikomu najevo, že by ho měl rád... Prostě byli spolu, nebo nebyli. Pořád se hádali. Bylo lepší někam zmizet...

– Co otec? zeptal se Pilot.

– Otec mě od dvanácti zneužíval, řekla.

Pilot se na ni soustrastně zadíval.

– Ale ne, kecám, vymyslela jsem si to. Teď je to dost v módě. Všiml sis?

Pilot si toho všiml.

Kapitola pátá

Pěvy zpáteční

Terapeutické noci, rozmazaná rána... Šedý hrabě a dva toasty. Co jsou vlastně dva toasty, když toaster vyrobí ze čtyř plátků chleba dvakrát dva spečené trojúhelníky. Jsou dva toasty dva, nebo čtyři? Umírá svíčka, když hoří? Ukrývají se slzy v perlách? A je pátek nešťastný den? Pátek je celý rozmazaný a rozplizlý horkem a Doktora všichni štvou a on štve všechny kolem, někdo faxuje a žádá o zveřejnění informace, že koncert v klubu Golem se odkládá, Marie Bifi z obchodního oddělení ho informuje o nové soutěži, která v pondělí začne, a on nedokáže zkoordinovat víkendové směny moderátorů, nedokáže si vzpomenout, co má ještě vyřídit a zařídit, chvíli si dokonce nemůže vzpomenout na své telefonní číslo domů, a všichni jsou pátečně hektičtí, ale nikdo nepospíchá domů, není to stylové, volá Bea, že přijede už zítra a moc se těší, Doktor se taky těší, ale v pění informací, úkonů a činností ta zpráva zešedne přímo rádiovým tempem, každý den je to stejné, ale přitom jiné, nestereotypní stereotyp, přijímej, dávej, předávej, zařiď, vytiskni, zkopíruj, postarej se, zkontroluj, monitoruj, rozděl, poslouchej, O. K.

Doktor odešel z Rádia kolem páté. Když vyjel z parkoviště

u filmových ateliérů, rozhodl se jet dolů do města méně tradiční cestou přes Kudlov. Pomalu se spouštěl z kopce. Okýnkem stáhnutým až po rám dveří proudil teplý vzduch. Nepospíchal. Neměl kam pospíchat. Začínal víkend. Zastavil u mostu přes Kudlovský potok. Často kolem chodili s Barborou. Hájenka za mostem se časem moc nezměnila. Ze sběrný se stala opravná a půjčovna kompresorů, pneumatických kladiv, vrtaček a podobně. Les kolem zůstal. Doktor se opřel o žlutě černé zábradlí. Představil si Barboru, jak přechází po kamelech potok dole pod mostem. Vzpomněl si na egyptské cigarety Golden West, které tenkrát kouřili.

Sjel do centra a auto zaparkoval na malém soukromém parkovišti u prodejny CD. Pozdravil se se šéfem. Chvilí probírali, co je nového. Nového nebylo skoro nic. Doktor si prohlédl pár nosičů a odešel. Zamířil na vlakové nádraží. Jediné nástupiště zlínského nádraží. Motorová lokomotiva posunovala nákladní vagony. Nádraží je obklopené továrními budovami. Potrubí, komíny, stroje. Duch starých továren, duch starých nádraží. Cesta a práce. Doktora staré továrny lákají. Líbí se mu malá nádraží. Vůně, představy. Něco z minulého života. Doktor se vrátí do minulosti toho svého současného. Čeká s Barborou, až přistaví lůžkový vůz do Prahy. Mají dvoulůžkové kupé. Těší se, že se cestou budou ve vlaku milovat. Doktor si vzpomene, jak Barbora snídávala kávu a cigaretu a on jí vždycky říkal, že snídá jak Remarqueovy hrdinky. Byla to vůbec pravda? Vzpomene si, jak kdysi jeli prvním ranním trolejbusem z Otrokovic. Jeli ve vlečce a hlasitě zpívali. Vzpomene si na Barboru v lese za internáty, na Barboru v hospodě v Malenovicích, na Barboru na mladcovském kopci, na Barboru na Tlusté hoře u vysílaček. Stovky vzpomínek a představ. Celé toto město je Barbora, říká si. Nože vzpomínek ve starých ranách. Stará rána v nových vzpomínkách.

Vrátil se k autu. Na mobilu měl zmeškaný hovor. Volala mu jeho spolužačka z fakulty Judita. Zavolal jí zpátky. – Přijedete teda zítra? zeptala se.

– Nevím, zeptej se Barbory, řekl Doktor. Úplně zapomněl, že je Judita před týdnem pozvala na návštěvu.

– Barbora mi říkala, že se mám zeptat tebe, řekla Judita.

– Nemůžeme nechat doma kocoura samotného.

– Tak ho vezte s sebou, navrhla Judita. – Děti můžou samozřejmě přijet taky s vámi...

– S vámi. K vám. S námi k vám. S vámi k nám... Zní to tak indicky, řekl Doktor.

– Tys byl vždycky cvok, zasmála se Judita.

Odbočil na křižovatce k Mladcové, zařadil trojku a stoupal do strmého kopce. Do auta mu vnikla včela nebo vosa. S vámi k nám, svámí kvám..., opakoval si. Indie, karí, tráva, krávy a rozbahněné chodníky, vyvinuté stonožky, špinavé kaluže, Indíra s bodkou na čele, s bodkou na včele, *Taste of India*...

Domů přijel tak, aby ještě stihl poslední slunce toho dne. Svlékl se jenom do slunečních brýlí, rozprostřel si rohož na trávniku a položil se na záda. – Volala Judita, jestli přijedeme, řekla Barbora. Doktor řekl, že s ní mluvil a že nechá rozhodnutí na ní. Barbora hned neodpoví. Neví. Na některé věci se nechce ptát, protože se bojí slyšet odpovědi. Neví, jestli to Doktor s tou ženskou už skončil nebo ne. Dlouho byl klid. Neví nic o Německu, o tom, že se Bea zítra vrátí. Neví, co se děje v Doktorově hlavě. Přála by si jenom, aby bylo všecko jako dřív. Ale nic už nebude jako dřív. Cesta do Prahy a návštěva přátel je jedna z možností.

– Co uděláme s kocourem? zeptal se Doktor.

– Mohla by tu přespat tvoje mama, navrhla Barbora.

Rozhodli se, že vyrazí v sobotu kolem desáté. Barbora se začala těšit. K večeři připravila bramborový kugl, něco židov-

ského, aby měl Doktor radost, ale Doktor to neoceníl. Přestal se na cokoliv těšit. Vždycky když se snažil nahlídnout aspoň kousek do budoucnosti, postavila se před ním mohutná ničivá přílivová vlna. Snažil se brát věci, jak přicházely. *Je jenom to, co právě je...* Větší jistotu mu poskytovala minulost. Pokud si na ni ovšem dokázal vzpomenout. Rozpomínání. Utřídit si věci, zaznamenat, zapomenout, pokračovat. *Je jenom to...* Někdý si myslel, že má malou kapacitu mozku, že je vlastně *idiot*, který se naučil ovládat určité věci, nabífloval se informace, naučil se pohybovat v několika situacích, že je vlastně hlupák, který všechny podvedl. Byla jenom otázka času, kdy ho někdo odhalí. Myslel si, že jeho malý mozek potřebuje všechno třídit, zaznamenávat a zapomínat, aby mohl pojmout další informace, aby zvládl další situace. Jednou za čas potřeboval všechny svoje *otevřené soubory zavřít a uložit* a nepotřebné *vyhodit do koše*. Jednou za čas prostě potřeboval *vyčistit harddisk*.

Ležel na zádech a pozoroval červánky. Slyšel, jak v pokoji zpívá Dylan *Make You Feel My Love*. Jeho malý mozek, který ještě před půl rokem vysílal jasné pokyny, aby všechno změnil, aby se osvobodil, teď vysílal pochyby, výčitky, zábrany a strachy. Snažil se myslet na Beu, na začátek, na první léto, kdy snášel svět snadno a lehce, s všeobjímající tolerancí, s nostalgickým smutkem po Bee, s jistotou, že se zase objeví. Její vlasy na sedadle a ve škvírách v řadicí páky, zbytky její vůně, pravé zrcátko posunuté její nohou do nefunkčního úhlu, v přihrádce u dveří načaté hořické trubičky, obaly od limonád... Bylo léto a Doktorovi vydavatelé se rozhodli, že jeho krásný obchod na korze zruší. Nevydělali už na nájem. Doktor to bral osobně. Zkrachoval. Prohrál. Nechtělo se mu z KM. Jejich knížky rozváželi do jiných prodejen firemní sítě. Jednu z nich, v Přerově, měl převzít on a jeho prodavačka Jarka. Zaměstnanci toho obchodu o tom neměli ani tušení.

...Majitelé vydavatelství si to představovali asi tak, že přijdeme a řekneme těm ženám, co tam pracují: *Dobry den, běžte domů. Vy už tady nebudete pracovat. Teď tady budeme pracovat my.* Nějak tak to skutečně proběhlo, ale ženy začaly klást odpor a manažer Piški říhal a prděl ještě víc než obvykle. Jezdil sem tam, z OL do Přerova, zatímco my s Jarkou jsme vyčkávali a upadali do děčka, protože ten obchod byl strašidelný bordel. Byla tam tma. Žárovky a zářivky, které dosvítily, nikdo neměnil. Knížky v regálech byly naskládány v několika vrstvách na sobě. Na všem leželo několik centimetrů prachu a zažrané špíny. Záchod byl posraný. Koše narvané odpadky nikdo nevynášel. Holky to kupily prostě dál do beden od banánů, které uklízely pod regály. Všechny čpěly potem, křivdou a nenávistí ke mně, i když já jsem jim padáka nedal. Žili jsme s těmi zaťatými ženami v tom hnusném obchodě tři dny. Pak se to vyřešilo.

Vyměnil jsem svůj obchod na korze za obchod v Bronxu, vyměnil jsem svoje čtenáře a zákazníky za úplně jiné lidi, obchod přímo proti kostelu v Bronxu, v Přerově, strojírna, chemička, Meopta, všichni upadající a krachující, pivovar, co vaří nedobré pivo, město značně zasažené záplavami v roce záplav, patnáctiprocentní nezaměstnanost, početná romská menšina a většina romské menšiny v Harlemu kolem nádraží, ulice se jmény jako Velká dlážka, Čapky Drahlovského, Družby, v každém druhém obchodě VÝPRODEJ nebo SLEVA, zleva, FOR SALE, TOTÁLNÍ VÝPRODEJ, město, kde nikdo nevěděl, kdo to byl *Bukowski*, a ti, kteří to věděli, chodili do výborného obchodu naproti přes ulici...

Ke mně chodili strýcové v tesilkách dole mírně do zvonu, dámy v šustákových soupravách, v šustyho teplácích, které byly v celém městě velkým módním hitem, někteří extravaganti k tomu nosili polobotky. ŠUSTY CITY. Chodili ke mně

dělnasové ze strojírén s odřenyáma taškama, páprdové v brylích se širokými kostěnými obroučkami, sem do monarchie prachu chodili zapocenci v nažehlených texaskách z výprodeje, v dederonových košilích, otlilé děti v laciných teniskách, tetky s desetkrát použitými igelitkami, páchnoucí umaštěnci v krafasích z plísňoviny, romské děti, které si vždycky prohlídly knihu o *Michaelu Jacksonovi*, zeptaly se, kolik stojí, a šly pryč, sem chodily ženy, které ztloustnou, a muži, kteří nezhubnou, staré primky, ošoupané řemínky, aktovky po vnučích, igelitky z kontejneru, sem chodili lidé v muzeálních kouscích šatstva a já jsem jenom zíral, kde to vyhrabali, kde to sehnali, a podlaha tam byla z ošoupaných desek, kancl metr krát metr a půl, kde oprýskávaly stěny a pod omítkou a ve škvírách podlahy žil nějaký hmyz, hmyz – zmiz, a když jsem šel srát, dotýkal jsem se koleny oprýskané vlhké zdi naproti a všichni v obchodě srali se mnou, mohli to slyšet, popřípadě komentovat, to byl opravdový underground, underground, kde se prodávaly komerční sračky, obchod, kde jsem ihned zapomněl na své oblíbené autory a nakoupil kompletní *Danielle Steelovou – Palomino, Taťka, Nevýslovná láska, Dar osudu, Kněžna* a podobně, a taky *Lanczovou*, autorku dívčích románků, a božskou *Vlastu Javořickou, Robina Cooka a Wilbura Smitha*. Steelová... Některé estétky to vyslovovaly *stéélová*, asi po hanácku. Prostě jiní lidé tu kupovali jiné knihy, ale tržby byly asi třikrát vyšší než v KM. Nejdřív jsem se přestal holit každý den. Potom jsem se přestal těšit do práce. Už jenom někdy byly chvílky, kdy mě to ještě bavilo. Věděl jsem, co je trápí, z čeho se radují. Bylo mi jich líto. Byli mi hrozně blízci, když třeba řekli: *Ukažte mně tu knížku, jak jsou tam ty zvířátka*. To krátké *i* mě vždycky dostalo. A někdy ještě obrázky venku za výlohou. Třeba: Chystá se k dešti a zarostlý muž v holínkách, v manšestrácích s dírou na stehně otvírá krabičku

startek, tlustá žena vede na vodítku vlčáka s náhubkem, kluk s batohem na zádech zvedne oči ke kostelní věži... Nebo jiný: Romové před kostelem se chystají pokřtít dítě, černé kalhoty, svítivá, blýskavá saka, všichni mírně obtlouští, je po dešti, vyšlo už slunko a přes listy stromů se promítá na kostelní zeď, na silnici ještě stojí kaluže...

Doktor se přesunul k televizi. Stovky příběhů nabitých akčním dějem, příběhy reklam a reklamy příběhů, prodaný vysílací čas, sledovanost, poslouchanost, mediální masáci, pohyblivé obrázky a tuny žrádla a cisterny piva a kilometry cigaret a lechtivá a zábavná zpravodajství typu: *to jsou ale hajzlové a dobře, že žijeme tady a představ si, že...* Doktor pozoroval ty barevné obrázky a snažil se nemyslet, snažil se jen tak být, existovat, než se zase něco stane, než zase bude muset myslet a něco řešit. Barbora cvičila. Každý večer cvičila. Pořád jenom cvičila. V práci, doma. Doktor by měl taky cvičit. Bylo by to levnější, než si každou chvíli kupovat o číslo větší džínsy a černá trika a svetry. Doktor ale večer neměl energii. Na nic. K ničemu. Dokázal jenom hledět na obrazovku a jíst.

Díval se. Scéna v kriminálním seriálu mu připomněla první setkání s Beiným mužem. Vycházeli zrovna s Beou z restaurace, když ho potkali. – To je můj muž, řekla Bea. Doktor si nedokázal vybavit, jestli si podali ruce. Dušan se ho zeptal, co s jeho ženou zamýšlí. Doktora to samozřejmě zaskočilo. Čekal spíš dramatičtější scénu. Neměl strach. Měl v sobě nejmíň tři piva. Byl plný odvahy a sebevědomí. Dušan o něm věděl už nejmíň čtrnáct dní. Tykal mu, i když byl mladší než Doktor.

– Můžeš mi teda říct, jak to s ní myslíš? zeptal se.

– Miluju ji, řekl Doktor.

– To jsme teda dva. Co s tím uděláme? zeptal se Bein manžel. Chtěl, aby se vrátili do hospody a ihned všechno vyřešili. Doktor s Beou pospíchali. Bea slíbila mladší dceři, že bude

doma v devět. Doktor to řekl nahlas. – Do prdele, že zrovna ty si děláš starost o moje děti, řekl Bein manžel.

Hned druhý den mu Dušan volal do obchodu. Začal hodně zešíroka. Řekl, že Doktor kdesi napsal, že rodina a vztahy jsou ze všeho nejdůležitější. – To byly kecy, nebo s tím ještě souhlasíš? zeptal se Bein manžel.

– Samozřejmě s tím souhlasím, ale vztahy i názory se vyvíjejí, řekl Doktor a připadal si jako idiot. Často si tak připadal.

– Jak to myslíš? zeptal se Dušan.

– Všecko se prostě pořád mění, panta rhei...

Nikam to nevedlo. Bein muž přešel k otázkám, na které Doktor neznal odpovědi. Poslouchal, omlouval se, litoval, uznával svoji vinu, ale neviděl žádné řešení. Neměl taky chuť se s Dušanem scházet a diskutovat.

– Vynech z toho moje děcka. Jestli se dozvím, že do toho taháš moje děcka, tak tě zabiju. To si piš, řekl mu na závěr Bein manžel.

Všechno to bylo tak patetické, říkal si Doktor. Na obrazovce kdosi komusi vystřelil mozek z hlavy a on se v myšlenkách zase vrátil zpátky do PR, ploužil se po oprýskaných deskách podlahy knihkupectví v Bronxu, bylo pár dní před Dušičkami, přišlo, na silnicích břečka z řepné kampaně, totální bláto, z autorádia zpívala *Abba* a ženské v Horní Vsi v šátcích na hlavě, se starými nákupními taškami mířily kamsi k obchodu a v Přestavlicích seděl na kozlíku malého vozu starý muž a stará žena a možná i kůň, který je táhl, byl starý a z rádia se ozvaly reklamy na všecko a v Doktorovi byla velká láska a velký strach a velká bolest, byl v něm chaos a nebe bylo zatažené, bylo pár dní před dušičkami a on nemohl spát, nacpal se diazepamem a usnul a hned brzy ráno volal jeho otec, aby přijeli odpoledne do Bzence, že půjdou na hřbitov a do sklepa pro víno a že teta Eliška a její dcera Linda by je rády viděly. Šest

roků vůbec nekomunikovali kvůli tomu, co o nich Doktor kde-si napsal. Nemyslel to ve zlém. Špatně to pochopily. Šest roků jenom pozdrav k Vánocům, a teď toto. Rády by je viděly. Úplně ho to rozhodilo. Chvilí se dávil v koupelně a pak odjel na sobotní směnu a potom s Barborou a s Katkou jeli do Bzence. Šli se v domě ve Vracovské ulici, kde prožil první čtyři roky života. Všichni předstírali, že se vůbec nic nestalo. Všichni kolem sebe opatrně našlapovali a pak odjeli do sklepa a opatrně nasávali. Všechno probíhalo v srdečné a přátelské atmosféře, jak se kdysi psávalo v novinách. Posunuli se na hřbitov. – Pojď, ukážu ti, kde budeš ležet, řekl Doktorovi otec. Tak šli. Doktor to nekomentoval. Neměl sílu na ironii ani nechtěl být ironický. Hrob, co otec koupil, byl hned vedle hrobu, kde leželi jeho rodiče, Doktorovi prarodiče, bába a děda, co bojoval v legiích. Otec vyprávěl, jak nechá nový hrob upravit a opravit, a Doktor poslouchal a díval se na svoji fotku na dědově náhrobku a říkal si, že stejně nikdo nic neví a vědět nemůže a tak...

Baronovy těžké hodiny

Ani rasismus a intolerance vůči menšinám už nebyly jako dřív. Ne že by ubylo rasismu a intolerance, ale proměnily se kvalitativně. Přišlo to najednou, bez nějakého určitého přelomu, a nedalo se to přehlédnout. Bylo to všude. Když si někdy Baron pustil televizi, dalo se předpokládat, že uvidí nějakou romskou kapelu, albánské běžence, narkomany, lidi ve výkonu trestu, bezdomovce, zneužívané děti, homosexuály, lesbičky, pořad o právech nekrofilních pedofilů, případně nějaké dementní spoluobčany. Menšiny se na imagologické ruletě dostaly dost vysoko. Právě na to Baron myslel, když si šel

k sousedkám Zorce a Orce vyzvednout syna. Karla sousedky požádala, aby na Romana dohlídly, když ji odvážel s poraněnou hlavou na vyšetření do nemocnice. Kdyby Baron tušil, že si tam Karlu nechají, nikdy by s tím nesouhlasil. Ale teď bylo ráno, jeho matka a manželka ležely v nemocnicích a on si šel pro syna. Otevřela mu Zorka. Nedívala se zrovna přátelsky a neodpověděla mu na pozdrav. – Roman spí, oznámila mu.

– Můžu ho vidět? zeptal se a ihned se nenáviděl, že je tak měkký.

Zorka ustoupila a on vešel. Byl tu poprvé. Velký obývací pokoj byl zařízený s citem a elegancí. Do kuchyně vnikalo velkým oknem ranní slunce. Orka v tričku a kalhotkách připravovala snídani. Měla pěkný zadek. Roman spal v ložnici. Na polštáři vedle jeho hlavy ležela panenka Barbie. – Do prdele, co je toto? zasyčel Baron.

– Barbína, vole. Hrál si s ní, než usnul, řekla Zorka.

– Spal, když sem přišel.

– Ale probudil se a měl, chudáček, strach...

– Můj kluk si hrál s panenkou, jo? Jak si s ní hrál?

– Prostě si s ní hrál, řekla žena. Vyšli z ložnice. Zorka zavřela potichu dveře a naznačila Baronovi, že by mohl vypadnout. Baron šel. Když procházel kuchyní, kde voněla osmahnutá cibulka a slanina, zastavil se a řekl, že už dlouho s nimi chtěl mluvit. Orka se k němu otočila od sporáku, ale hned se zase věnovala pánvi. Zorka řekla, že teď zrovna není na řeči čas, že budou snídat a až se Roman probudí, dají mu taky snídani a potom Baronovi zavolají.

– Víte, jsme sousedi a nechováme se k sobě pěkně. Všichni přitom patříme k menšinám. Já jsem Rom, vy jste..., řekl, ale nedokázal vyslovit slovo lesbičky.

– Lesby, řekla za něho Zorka.

– Ano... Jsme diskriminované menšiny...

– Jsme, ale ty máš koule, řekla Zorka.

– Mám, připustil Baron.

Nikam to nevedlo. Odešel domů. Zavolał otci, aby se zeptal, jestli je něco nového s matkou. Nového nebylo nic. Šel vyvenčit Čárlího. Pes se choval to sobotní ráno jako kretén. Byl vyloženě agresivní. Psům, které potkávali, dával jasně najevo, aby se mu vyhýbali. Všechny hárající feny chtěl opíchat. To chtěl ale vždycky. Z jednoho otevřeného okna zaslechl Baron hudbu. Jakýsi agresivní nadřžený hlas zpíval o dlouhovlasých blondýnách a o harleyích. Baron si vybavil Ameriku. V každém, kdo žil v totalitním bloku, byla touha po Americe, po dlouhovlasých blondýnách, harleyích a nekonečných dálnicích protínajících prérie. Každý měl v sobě svoji Ameriku, zem svobody, kde bylo všechno a všechno bylo dovolené. Ale nic už není jako dřív, říkal si Baron. Vrátil se domů a dal Čárlímu žrádlo. Zorka přivedla Romana. Snad poprvé od ní Baron slyšel něco jako pozdrav. Zorka se zeptala, jestli by nemohli vzít Romana na výlet do zoo. Roman na výlet chtěl. Baron nemohl nesouhlasit. – Ale žádné barbíny, řekl.

– Lepší barbíny než pistole, řekla Zorka.

– Barbíny jsou stejné jak pistole.

– Ale pistole nejsou stejné jako barbíny, namítla Zorka.

Nikam to nevedlo. Baron nachystal synovi oblečení a dal mu instrukce na cestu. Orka se pokusila vyjet z garáže. Podařilo se jí odřít blatník. Tvářila se nešťastně. Zorka ji chvíli utěšovala. Potom si sedla za volant a vyjeli.

Baron zavolał otci, aby se zeptal, jestli je něco nového s matkou. Nového nebylo nic. Pustil si video. Černobílé obrázky, nekvalitní zvuk, *Ferenc Futurista*, paní *Nollová*. Příliš se ale nesusředit. Myslel na něco jiného. Vzpomněl si, jak mu kdysi dávno Karla v lese řekla, že to chce *tady a teď*. Tenkrát si zničil o kmen stromu svoji drahou anglickou bundu a ve vlasech měl

jehličí a srnčí srst. Vzpomínal taky na matku, když jí poprvé Karlu představil, jak byla ráda, že to konečně myslí s nějakou vážně. Byla dojemně starostlivá. Myslel taky na dítě, které nikdy nechtěl. Teď byl jeho syn na výletě s ženami, které po dítěti toužily. Jeho matka nejspíš umírala a jeho žena čekala v nemocnici a bála se. Divný svět.

Baron telefonoval Doktorovi. – Nemusíš mít strach. Je pod kontrolou, řekl mu Doktor. Barona to ale nepřesvědčilo. Balil věci, které měl přinést Karle do nemocnice. Čarlí ležel na koberci, hlavu měl položenou na předních tlapách a pozoroval ho.

– Co čumíš? zeptal se ho Baron. Pes se radostně zavrtěl. Z lidské smečky si nejmíc oblíbil právě jeho. Miloval Barona. Byl mu oddaný jako pes. Ani Baronovi nebyl kretén Čarlí lhostejný, ale svoje city mu projevoval, jenom když byli spolu sami.

Baron sbalil věci do tašky a odjel do nemocnice. Karle to v nemocničním prádle slušelo. Profesionálně ošetřené oděrky v obličejí ještě zvyšovaly její přitažlivost. Cítila se dobře, ale měla strach, byla nejistá. V pokoji s ní ležely dvě starší ženy. Jedna z nich zrovna taky umírala nebo spala. Určitě nebyla příliš při vědomí. Druhá žena bděle pozorovala, co Baron vytahuje z tašky. Neuniklo jí ani slovo z toho, co si s Karlou povídali.

– Zorka s Orkou vzaly Romana do zoo. Báł se o tebe...

– Zavolám mu. Přivezls mi mobil? zeptala se Karla.

– Přivezl, řekl Baron a podal přístroj ženě.

– A toaletní papír?

– Tady není erární hajzlpapír?

– Není. Každý musí mít svůj. Paní Bohdalová mně půjčila..., řekla Karla.

– Já už mám třetí. Ty první dva jsem si zapoměla na záchodě a kdosi mi je ukradl, vmísila se paní Bohdalová.

– To je mi líto, řekl Baron a myslel na země třetího světa. Napadlo ho, že si lidé třeba brzy do špitálů budou muset nosit vlastní injekční stříkačky, které budou shánět na černém trhu. Injekční stříkačky, krevní konzervy, orgány k transplantaci.

– Nezlobíš se na mě? zeptala se Karla, když se loučili. Baron nevěděl, proč by se měl zlobit. Když jí dával pusy, přitáhla si jeho hlavu k ústům a pošeptala mu: – Miluju tě, víš to?

Baron to nevěděl. Možná to tušil. Dlouho mu to neřekla. Slova, špatný zvuk, černobílé obrázky. Odbočil na výpadovku ze Zlína a zastavil na červenou na křižovatce k novému nákupnímu středisku. *Metropolkauf* postavili na místě, kde byl dřív bazén a fotbalové hřiště. Baron pozoroval, jak lidé skládají nákupy do kufrů aut. Věděl, že některé ženy se nakupováním dokáží zbavit stresu. On to dokázal taky. Nakupoval často a rád. Dávalo mu to pocit, že na to má, a zvyšovalo to jeho sebevědomí. Nakupování bylo něco jako sex. Poskytovalo možnost nemyslet na umírání. Baron odbočil k velkému parkovišti nákupního střediska na další možné odbočce.

Procházel a nakupoval. Pět čokoládových nanukových dortů, osm sáčků bramborových lupínků, čtyři grahamové tyčinky, dvě balení cookies, tělový šampon, hranolky, plastová zvířata pro syna, který se vrátí plný zážitků ze zoo, láhev irish creme pro Zorku a Orku, tucet toaletních papírů pro Karlu. Šel dál a potkával nové zboží a nové věci. Koupil houpačku, nafukovací bazén a vánoční baňky na stromeček. Když přidal k nákupu psí boudu pro kreténa Čárlího, který by v noci z domu nevytáhl ani tlapku, pocítil konečně něco jako uspokojení.

Bazén a houpačku složil Baron do sklepa. Psí boudu postavil k plotu na zahrádce. Kreténa Čárlího ani nenapadlo, že by si mohl prohlídnout interiér. Boudu důkladně očichal, několikrát důkladně označkoval a to bylo vše.

Roman se vrátil ze zoo plný zážitků. Zorka a Orka se zeptaly, jak se daří Karle. Baron se jim snažil vnutit láhev, ale odmítly. – Strč si ji někam, poradily mu. Pospíchaly. Chystaly se večer vyrazit do *Les Traves Gay Clubu*.

Roman vyprávěl otci o lvech, tygrech, zebřích a tapírech, kteří se pářili. Potom zavolala Karla. Syn jí všechny zážitky ze zoo zopakoval do telefonu. Příště to mohl Baron odříkat za něho. Dal synovi plastová zvířata a připravoval večeri. Hranolky, kečup, volská oka. Roman si na koberci rozkládal safari a zpíval si píseň *Komáři se ženili*.

Když dojedli a Baron skládal nádobí do dřezu, zeptal se ho syn: – Víš, co bych chtěl?

– Nevím... Co bys chtěl?

– Zorka říkála, že ti to nemám říkat, že se budeš zlobit, řekl Roman.

– Tak proč mi to říkáš? zeptal se Baron.

– Protože bych to chtěl.

– Nemůžeš mít všechno, co chceš. Nikdo nemůže mít všechno, poučil Baron syna a doufal, že to, co Roman chce, není to, co si on myslí.

– Chtěl bych tu panenku Barbie, co mají Zorka s Orkou, řekl Roman.

Baron se snažil předstírat nadhled a ledabylou lhostejnost. Když syn usnul, zavolal ženě. Karle se přání jejich syna nezdařilo ani trochu zvláštní. Kretén Čarlí sledoval v televizi americký kriminální film. Baron se k němu natáhl na koberec. Škrabal ho za ušima a přemýšlel, jestli se stane z Romana homosexuál. Nebo bisexuál. Poloromský homosexuální bisexuál. Romgay, gayrom, buzirom. Menšina menšiny. Nejmenšina. Vzpomínal na další sexuální úchyly. Nikam to nevedlo. Zvedl se a donesl z kuchyně čokoládové nanukové dorty a smažené brambůrky. Čarlímu dal zmrzlinu do misky. Brambůrky mu

podával z ruky. Na obrazovce zrovna pravda a láska vítězily nad lží a nenávisť. Svět byl hned veselejší.

Inženýrovy možnosti bankrotu

Inženýr měl pocit, že na konci století, na konci tisíciletí, se všechno posunulo. Roční období dřív začínala a dřív končila a přechody a rozdíly mezi nimi nebyly tak velké. Zimy byly mírnější a léta míň hřála. Inženýrovi se navíc zdálo, že v rámci jednoho období se ve zrychleném sledu vystřídají všechna ostatní, že každé jaro má svoje léto, podzim, zimu a tak dál. A tak na konci jara, v zimě toho jara, seděl Inženýr ve své kanceláři v Kroměříži a dělal si starosti. Věděl, že žádné zásadní starosti sice mít nemusí, ale rád si představoval, co by se stalo, kdyby náhle o všechno přišel, kdyby zkrachoval. Pravdou bylo, že obchody už zdaleka nešly jak dřív a finanční situace Navistavu byla, mírně a diplomaticky řečeno, nelichotivá. Před časem mu na soukromé schůzce přítel Baron vysvětlil, že neúspěch nemusí vždycky znamenat jen vysoké odstupné a novou příležitost a že se dá zbankrotovat taky tak, že dotyčný přijde o všechny nemovitosti, zlato a bezcenné cenné papíry. – To ale přece není můj případ? ujišťoval se Inženýr.

– Není, ale policie, úřady a mediální masáči jsou stále mazanější. Zvláště když zavětrí politický skandál nebo když jde o to, jestli získají nebo ztratí vlastní úplatky.

– Takže mi radíš zapomenout na Senátora a v klidu zbankrotovat? zeptal se Inženýr.

– Ty víš, že ti bankrot bezprostředně nehrozí.

– Víím, ale mohlo by to být mnohem lepší, kdybych dostal tu státní zakázku, řekl Inženýr.

– Mohlo by to být jisté řešení, i když na druhé straně...

- Chápu, i když mi to není vůbec jasné, řekl Inženýr.
- Kdyby ti Senátor dal tu státní zakázku, nemusel bys zbankrotovat.
- To přece vím, řekl Inženýr.
- Nevěděl jsem, že to víš.
- Co bych potom věděl, kdybych nevěděl, že toto vím? zeptal se Inženýr.
- To nevím, řekl Baron.
- Co nějaké další řešení? zeptal se Inženýr.
- Existuje možnost, že bys financoval stavební činnost ze zisků z hazardních her, prostituce a prodeje drog.
- V tom všem taky jedu?
- Obávám se, že částečně ano, a jsem rád, že částečně ne, řekl Baron.
- Jak se daří Karle? změnil směr hovoru Inženýr.
- Lépe. Brzy ji už pustí do domácího ošetření, ale umírá mi asi matka.
- To jsem rád. Pozdravuj ji, řekl Inženýr, který druhou část Baronovy odpovědi zřejmě přeslechl. Měl starosti. Všechno se rozplývalo. Konjunktura skončila. Nebylo co tunelovat. Jedině tunelovat vytunelované. Nevytuneluješ. Síť Inženýrových obchodů, výroben, hospod, heren a hotelů neprosperovala. Některé krachovaly. Nikdo skoro nic nestavěl a konkurence byla velká a těžká. Inženýr to věděl. Stál u okna a díval se ven do krásného slunečného dne. Existovaly ještě jiné možnosti, o kterých věděl. Zrušit nebo prodat nevýnosné prodejny a provozovny, propustit zbytečné zaměstnance. Sloučit se s *Flandákovou stavební společností*. *FSP* byla druhá největší stavební firma v oblasti. Po pravdě řečeno, Inženýr si už dlouho nebyl jistý, jestli ho *FSP* neodsunula na druhé místo. Flandák byl synem bývalého komunistického poslance. Byl z dělnickoroľnické dynastie, která dlouhé roky vládla okresu. V kolektivu Ro-

tary klubu byl oblíben. Byl velmi zábavný a společenský. Svoje duchaplné vtípky čerpal většinou ze zábavných, soutěžních a publicistických pořadů televize Nova.

Hypoteticky existovala taky možnost, že by si Inženýr vzal další úvěr, ale v podstatě nebylo kde. Generální ředitel První valašskohanácké banky, který mu do začátků půjčil čtyřicet milionů, seděl ve vyšetřovací vazbě. Byl důvodně podezřelý z šedesáti šesti bankovních podvodů a řízení motorového vozidla v opilosti. Prezident Moravskomoravské investiční záložny ho neměl z čeho založit. Další ředitelé bank, které znal, byli propuštěni pro neschopnost s několikamilionovým odstupným. Ti méně šťastní, schopní, byli povýšeni do míst blízkých ministerstvům a vládě nebo do správních rad největších bankovních domů. Ti ovšem nepřicházeli v úvahu. Byli většínou natolik soudní, že by Inženýrovi nepůjčili ani korunu.

Potom tu byl projekt extravagantního architekta Cvoka na satelitní městečko v mokřinách poblíž Kroměříže. Nebylo to vymyšleno úplně špatně. Rodinné domky byly útulné a přitom poměrně laciné, ale prakticky neexistoval investor, který by do projektu šel. Rovněž zájemců o bydlení v mokřinách Moravy, zamořených komáry, nebylo mnoho. Architekt Cvek věděl o třech. První byl jeho imbecilní švagr. Druhý byla jeho stará teta, která žila v Americe a chystala se umřít doma. Pochopitelně neměla ani tušení o hejnech komárů a zřejmě nehodlala umřít na malárii. Třetí byl sám architekt.

Další možnost byla odjet na Bali, do Indie, do Japonska nebo do Las Vegas a nechat pracovat čas. Potřeboval si všechno v klidu promyslet. Inženýr ale něco udělat musel. Pro začátek zavolal Senátorovi. Jeho sekretářka mu řekla, že má velmi důležité jednání. Inženýr zkusil Senátorův mobil. Dovolal se do schránky a nechal tam vzkaz. Mile ho překvapilo, když se asi za čtyři hodiny ozval. – Byli jsme na bowlingu, potom v so-

lárku, pak jsme posnídali, chvílku si zaplavali, švihli si squash, masáž, pak jsme posnídali...

– Vy jste snídali dvakrát? přerušil Senátora Inženýr.

– Proč myslíš, že jsme snídali dvakrát? Měli bysme?

– Nevím, řekl Inženýr.

– Teď jedeme zkusit koně, řekl Senátor.

– Sázet? zeptal se Inženýr.

– Ale ne, sázky máme pod kontrolou. Jedeme jezdit, jedeme na těch koních jezdit, zasmál se Senátor.

– Kdo je to vy? zeptal se Inženýr.

– Vy jste vy. Jedině že byste nebyli, řekl Senátor.

– Kdo jsme teda my? zeptal se Inženýr.

– My?

– Ano, vy, řekl Inženýr.

– Už jsem ti přece říkal, kdo jste vy.

– Chápu. Nemůžeš o tom mluvit, řekl Inženýr.

– Ale můžu. Můžu mluvit o čemkoliv, co se netýká přísně tajných materiálů, konopí, prezidenta, úplatků, sponzorů naší strany, NATO, madam All Rightové, zasraných Cikánů, zaviněných běženců, koaličních spojenců, opozičních spojenců a premiérový snídane.

– Chceš tím naznačit, že ty a premiér jste vy? zeptal se Inženýr.

– Teď ti moc nerozumím, přiznal Senátor.

– Nechme toho. Jak to vypadá s tou naší věcí? zeptal se Inženýr.

– Naprosto skvěle. Všecko probíhá podle plánu. Pracujeme na tom, řekl Senátor.

– Takže kdy to bude jasné?

– Brzy. Určitě velice brzy, ledaže by se to o něco zpozdilo. Nicméně, připomeň mi, prosím tě, o co jde?

– Přece o tu zakázku na ele...

– Hlavně nic konkrétního, kurva, žádná jména, žádné funkce, zamlž to. Říkajme tomu třeba... naše věc, řekl Senátor.

– Souhlasím. Jak to teda vypadá s tou naší věcí?

– Naše věc ještě není na pořadu dne, řekl Senátor.

– A kdy bude na pořadu dne?

– Není na pořadu dne, abych ti sdělil, kdy naše věc bude na pořadu dne. Musím už končit. Jsme na místě a budeme vystupovat, rozloučil se Senátor.

Inženýr oznámil Šampionovi, že odjíždí, aby ho nesháněl, nehledal, že chce být sám. Šampiona to nepřekvapilo. Šéf občas takové stavy míval. Inženýr nasedl a vyjel. Nevěděl přesně, kam jede. Chtěl někam k lesu, do ticha, ale na každé lesní cestě stály nějaké mechanismy a u nich nebo na nich snídali, svačili nebo obědvali dělníci. U čtvrté odbočky to vzdal a zaparkoval. Sklopil sedadlo a otevřel okno. Natáhl se a zavřel oči. Vítr k němu přinášel úryvky hovoru svačících pracujících. Bavili se o sázkách a neuvěřitelných výhrách. Přijel nákladák. Řidič vystoupil a zapojil se do debaty. Čas běžel, ale jako by se zastavil nebo vrátil. Inženýra napadlo, co asi dělají jeho dělníci.

Povětroň hordubal a Pilotův obyčejný život

Pilot teď pracoval každý večer v garáži. Přípravoval auta na sobotní závod. Jedno bylo červený ford fiesta, druhá fordka byla bílá. Pilot nedokázal odhadnout, které má větší šanci. Obě to byly hodně jeté šunky. V žargonu autobazaristů se takovým vozům říkalo paštika. Konečně v závodech, které pořádal, na síle motoru a stavu aut moc nezáleželo. Bylo to jako ruleta.

Večery byly dlouhé a teplé. Někdy mu Marcela přinesla do garáže lahváče a něco k jídlu. Stalo se to vlastně dvakrát. Se-